

Sententias

ROČNÍK 1 | ČÍSLO 2 | DUBEN 2019

E-ZIN | ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

PŘEMYSL KREJČÍK

AUTOR KNIHY KYBERSEX

PAVEL CINGL

AUTOR KNIH JAK SE LOVÍ
HAVRANI A PITRALON

JIŘÍ BŘEZINA

DRŽITEL CENY JIŘÍHO MARKA
ZA DETEKTIVNÍ ROMÁN NA KOPCI

Vážení čtenáři

Když jsem oslovil Jiřího Březinu s tím, že bych si přál v našem časopise jeho povídky, varoval mě. Bez přehánění napsal, že nejsou „nic moc“. Já zrovna tou dobou seděl v internetové kavárně, uklidňoval se dvojitou dávkou kofeinu a přemýšlel, jak poskládám druhé číslo. Odpověděl jsem mu to, co mi první přišlo na „klávesnicový jazyk“ – To, co je pro někoho nic moc, může být pro druhého perla.

Každý si může sám posoudit, jak moc se v druhém čísle e-zinu *Sententias* perlí. Nepotřeboval jsem další kávu, abych poznal, že přesně tohle je tvorba autora, který vyhrál cenu Jiřího Marka za nejlepší detektivní román. Znam jeho styl, a ačkoli nikdy dopředu nevím, jakými cestami se ubírají jeho hrdinové, jednotlivá znamení a odbočky poznávám. Na těch dvou jednohubkách můžete i vy vycítit, jakým stylem autor tvoří a jak vkládá své hrdiny do děje. A je vpravdě osvěžující vidět tu nenáročnou jednoduchost.

Už jsem dávno doma, kofein jsem vyměnil za žito, potměšlé prostředí kavárny za svůj pracovní oltář a třímám v rukou *Vzplanutí*, poslední Březinovu knihu. Byl bych pokrytce, kdybych mluvil o jeho schopnostech vytvářet hrdiny, kteří vás zajímají, a sám jim nedával šanci.

Pavel Cingl je úplně jiná – omlouvám se za ten kofeinový článek – káva. Bývalý člen skupiny Nahlas, kterou zakládal společně s Ivanem Hlasem, má na kontě už dvě knihy. Četli jste je? Vřele doporučuji. Tenhle Pan houslista čerpá ze svých bohatých zkušeností, a ačkoli tvrdí, že je vše čistočistá fikce (samozřejmě, Pavle, *mrk mrk*), ze všech jeho děl sálá lidskost protkaná osobitým přístupem k životu. Od chvíle, kdy jsem otevřel *Pitralon*, mě měl v hrsti. Pohrával si se mnou, namotával na udičku a já netušil, co sám zažil, co zaslechl a co si vymyslel. A s jeho připravovanou knihou, ze které jsou i dvě povídky v tomhle čísle, to nebude jiné.

Dubnový triptych uzavírá Přemysl Krejčík. Další autor, jehož jsem si vymodlil, jelikož... no nechtějte někoho, kdo napsal knihu *Kybersex*. Ale především se podílel na projektu, který jsem během vzniku jako detektivkář bedlivě sledoval. Je jedním z autorů knihy *Šest nevinných – román na šest nádechů*. Já těch nádechů k dočtení potřeboval víc a nebudu se tu rozepisovat, jak moc jsem během čtení dýchal nebo nedýchal. Jde mi především o samotný projekt – jsem fandou každého originálního myšlenkového pochodu, který v našich krajinách spatří světlo světa. Nikdo mi nevymluví, že přesně tímhle kniha je. Originálním svědectvím toho, že se u nás lidé nebojí riskovat a experimentovat. A samotný plod téhle dřiny by si zasloužil mnohem větší fanouškovskou základnu. Přemysl Krejčík připravuje novou knihu a z ní je krátká ukázka, která ovšem funguje perfektně i samostatně. Je to povídka s jasným tahem na branku, která dokazuje, že vztahy založené na sexu zkrátka nemůžou fungovat. Aspoň tedy ne v alternativní realitě, kdy vyhrál Stalin druhou světovou válku...

Antonín Mazáč

Přemysl Krejčík

Stalin, smrt a mandarinky

(povídka z připravovaného cyklu diesel-punkových povídek Stalinská kronika; začátek textu je stručným shrnutím děje předcházejících povídek)

Roku 1944 nabrala druhá světová válka netušený směr. Stalin vytáhl do boje s nacistickým Německem za pomoci obřích ocelových strojů, pro něž se později vžilo označení kvadropod a s pomocí dálkově ovládaných menších, avšak o to nebezpečnějších, strojů zvaných pesik – mechanických zvířat s ostrými kovovými zuby. S touto vojenskou technikou vyrobenou v přísném utajení se Sovětskému svazu podařilo porazit Hitlerovu říši během několika týdnů a armádu Třetí říše překvapit a zlikvidovat zcela nepřipravenou. Vůdce německého národa sám byl roztrhán pesikem – což je Stalinův oblíbený způsob popravy, zejména pro jeho bolestivost a dlouhé trvání.

Spojenci se ovšem neměli radovat dlouho. Stalin využil technické převahy k obsazení Skandinávie a začal se tlačit do střední Evropy s očividným plánem ovládnout celý kontinent. Poválečná Evropa a USA se zformovaly v nové spojení a od roku 1944 bojují se Stalinem se střídavým úspěchem.

V roce 1946 našli i spojenci svou tajnou zbraň – nejprve s velkým úspěchem představili vybraným jednotkám jednomístné (a v akci téměř nezaměřitelné) ponorky, tzv. moduly FUW – malé a nevyzbrojené, avšak pro své rozměry a průhledný materiál ideální k nepozorovanému proniknutí na nepřátelské území přes moře. Spojenci měli v rukávu ještě jeden trumf, o němž ovšem vědělo jen vrchní velení: látku, díky které vojáci necítí zimu. Tato substance, označovaná jako W46, se ovšem neobešla bez vedlejších účinků. Vojáci s krevní skupinou B snášeli látku dobře, ovšem vojáci s krevní skupinou 0 a AB po delším užívání látky kolabovali a umírali. Nejhorší výsledky se v testech W46 dostavily u vojáků s krevní skupinou A. U zmíněných propuklo šílenství.

Jednotky, plánující invazi do Ruska „z druhé strany“, tedy přes Kamčatku, byli v roce 1946 bez souhlasu a bez svého vědomí podrobeni pokusům s látkou. Šílenství, které posedlo vojáky s krevní skupinou A, celou

invazi znemožnilo, výsledkem bylo pouze množství mrtvých spojeneckých vojáků a zhoršení veřejného mínění o praktikách spojenecké armády. Po odvolání invaze pronikla informace o existenci látky W46 na veřejnost, stejně tak bohužel i informace o nepodařených testech a smrti mladých mužů, kteří ani nedostali možnost bojovat se Stalinovými vojáky. Výzkum látky W46 byl pod tlakem veřejnosti a v zájmu politických cílů odložen. Válka se Sovětským svazem ovšem probíhá dál...

1947, Francouzská riviéra

I.

Rusové se začali příliš roztahovat. Teda, ne že by to neměli v povaze, jenže tentokrát jsme doufali, že po posledních útocích našich spojených armád si dají na chvíli pokoj. Připadalo nám, že jsme jim konečně trochu přišlápli krk a východňákům se bude hůř dejchat, jenže jsme zase jednou podcenili ruskou náтуру, a především houževnatost Stalina.

Na Stalinovi samozřejmě nebylo co obdivovat, i když jindy považuju právě houževnatost za jednu z nejlepších a v těchhle časech i nejdůležitějších vlastností... Jenže ono je snadný být houževnatý, když posíláte do boje tisíce pro vás postradatelných chlapů, spíš ještě kluků, a sami si sedíte v teple, nebo alespoň v takovém teple, nakolik je to jen v Moskvě možný.

Každopádně Stalinova vojska získala po relativním úspěchu minulej rok na Kamčatce zase trochu kuráže. Ačkoli spíš než o krach spojenců jim vlila elán do žil propaganda, kterou z toho Stalinovi lidi dokázali vytěžit.

Posrali jsme to. Já to posral. Jako jeden z důstojníků v Tin City jsem věděl o experimentu, kterej na našich vojácích provádíme, ale když všechno prosáklo na veřejnost a novináři začali rozmazávat účinky, a hlavně morální aspekty použití látky W46, začaly padat hlavy. Já to odnesl jen degradací a čekal jsem, že za trest mě převedlí někam, kde brzo umrznou, nebo schytám kulku v první linii. Jenže to se nestalo. Nevím, čemu za to vděčím, nejspíš zkušenostem a nedostatkem leteckých důstojníků. Původně jsem totiž létal. Jenže jako chemika – teda původně, v civilu – mě bylo brzo potřeba jinde... ale to už je historie. Nejdřív dvouplošníky, nálety na kvadropody a pak

nečekané převelení na Aljašku... a nakonec jsem tady. Uprostřed května si vyhrívám prdel ve Francii, na základně mezi maloměsty Nice a Cannes a čekám, kdy se ruský letadla přiblíží. Nežiju si tu špatně. Velím letce devíti strojů, v jejichž kokpitech sedí samý zelenáči bez bojový zkušenosti. Myslím, že až se skutečně něco semele, ani nás tam nepustí.

Ale zpátky ke Stalinovi a k tomu, proč jsme vlastně tady, tak daleko od východní fronty nebo Aljašky.

Pokusy napadnout Stalina ze zálohy byly prozatím odloženy. Ne ze strategických důvodů, ale kvůli veřejnému mínění. Myslím si o tom svý, ale to nikoho nezajímá... Když teda Stalinova vojska získala po našem krachu na Kamčatce trochu víc kuráže, zkusili to jinudy. Na severozápadě se jim to trochu hroutí – Finové se nakonec vlivu Ruska ubránili a co víc, Rusy začali teď vytlačovat i z Norska. Další okolní země se vzpamatovaly a vypadá to, že Stalin výhledově ztratí celou Skandinávii. Takže to po vzoru dřívějšího diktátora z někdejšího Německa vyzkoušel přes Afriku. A v tom horku se našemu drahému ledovému nepříteli nějak příliš zadařilo. Teď tlačí na Evropu z jihu. Přes Turecko se dostal na Sardinii, odkud napadá Italy a Francouze.

Italové nic takovýho nečekali a než se nadáli, Řím byl plný kvadropodů, Neapol plná pesiků a na Sicílii se to míchá dohromady. Francie je na tom o poznání líp. Hned po „kauze Kamčatka“ se projevila jejich vypočítavost, nebo lépe řečeno pud sebezáchovy. Zatímco většina Evropy se pohoršovala nad látkou W46, Francouzi si všimli něčeho, co v tom zmatku kolem prakticky vůbec nezískalo zaslouženou pozornost. Modulů FUW. Nakoupili jich obrovský množství, trochu si s nima pohráli, aby nešlo jen o lehký a rychlý dopravní prostředek, ale o použitelnou zbraň, jejíž výhoda spočívá v tom, že pod hladinou se modul stává prakticky neviditelným. Dokonce vyrobili verzi známou jako FUW2: modul, do kterýho se vejdou dva lidi.

Upravenými moduly FUW obehnali celý pobřeží a čekali. A tady Stalin narazil. Ne tedy tolik, aby si řekl, že od Francie raději dál, jenže nečekal žádnéj odpor a v tom se pořádně spletl. Musel se stáhnout, Francouzi získali víc času a na politický úrovni taky eso v rukávu. Nikdo už je nemohl obviňovat z paranoie kvůli tomu, že za Hitlera si prošli okupací a nechtěli to zažít znova, protože v doteď poklidný Itálii najednou hořely města a všichni tam posílali veškerou vojenskou sílu, jakou jen mohli. Francie zůstala netknutá, ale jen díky tomu, že se pojistila. Ale popravdě si myslím, že to